XIX Poniedziałek okresu zwykłego

Tekst Ewangelii (*Mt* 17,22-27): A kiedy przebywali razem w Galilei, Jezus rzekł do nich: «Syn Człowieczy będzie wydany w ręce ludzi. Oni zabiją Go, ale trzeciego dnia zmartwychwstanie». I bardzo się zasmucili.

Gdy przyszli do Kafarnaum, przystąpili do Piotra poborcy dwudrachmy z zapytaniem: «Wasz Nauczyciel nie płaci dwudrachmy?» Odpowiedział: «Owszem». Gdy wszedł do domu, Jezus uprzedził go, mówiąc: «Szymonie, jak ci się zdaje? Od kogo królowie ziemscy pobierają daniny lub podatki? Od synów swoich czy od obcych?» Gdy powiedział: «Od obcych», Jezus mu rzekł: «A zatem synowie są wolni. żebyśmy jednak nie dali im powodu do zgorszenia, idź nad jezioro i zarzuć wędkę! Weź pierwszą rybę, którą wyciągniesz, i otwórz jej pyszczek: znajdziesz statera. Weź go i daj im za Mnie i za siebie!».

«A kiedy przebywali razem w Galilei»

P. Joaquim PETIT Llimona, L.C.
(Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj, liturgia proponuje nam różne możliwości rozważania. Jedną z nich może być zatrzymanie się na tym, co jest obecne w całym tekście: bliska relacja Jezusa z uczniami.

Mówi Św. Mateusz, że Jezus i jego uczniowie «przebywali razem w Galilei» (Mt 17,22). Mogłoby się to wydawać czymś normalnym, lecz fakt, że przebywali razem ukazuje, że ewangelista bardzo pokreśla bliskość Chrystusa. Potem Jezus otwiera przed nimi Serce, aby powierzyć im drogę swojej Pasji, Śmierci i Zmartwychstania, znaczy, tego co najgłębiej nosił i chciał wyjawić tym, których kochał. Następny fragment tekstu zawiera epizod o podatkach. Tutaj również ewangelista pozwala nam ujrzeć stosunek Jezusa do Piotra w równym traktowaniu siebie jako synów Izraela (Jezusa i Piotra) zwolnionych z podatku wobec obcych podlegających obowiązkowi płacenia. W końcu Chrystus pokazuje jak zdobyć pieniądze nie tylko za siebie, ale za ich obu, by nie budzić zgorszenia.

W tych scenach widzimy podstawową wizję życia chrześcijańskiego: jest to upodobanie Jezusa w byciu z nami. W Księdze Przysłów mówi Pan: «Znajdując radość przy synach ludzkich» (Prz 8,31). Jakże zmienia to rzeczywistość naszego życia duchowego, w którym czasem podkreślamy tylko to, co sami czynimy, jakby to było najważniejsze! Życie wewnętrzne powinno skupiać się na Chrystusie, na jego miłości do nas, na jego

oddaniu się aż po śmierć za nas, na jego ciągłym szukaniu naszych serc. Bardzo dobrze wyraził to Jan Pawel II w jedym ze swoich spotkań z młodymi: Papież wykrzyknął: «Na Niego patrzcie!».

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Pasja Chrystusa jest naszym zmartwychwstaniem» (Święty Ignacy Antiocheński)
- «Nadchodzi nowy kult w świątyni nie zbudowanej przez człowieka: w jego Ciele —ofiarowanym i zmartwychwstałym — które jednoczy wszystkie ludy i łączy je w sakaramencie Eucharystii» (Benedykt XVI)
- «Jezus czcił Świątynię, przybywając do niej jako pielgrzym na święta żydowskie, oraz umiłował zazdrosną miłością to mieszkanie Boga wśród ludzi. Świątynia jest figurą Jego misterium. Jeśli Jezus ogłasza jej zburzenie, to ukazuje w ten sposób swoje własne wydanie na śmierć i wejście historii zbawienia w nową epokę, w której Jego Ciało będzie ostateczną Świątynią.» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 593)